

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۱۷ می ۲۰۲۳

یونس نگاه

مادران قربانیان اصلی سیاست‌های طالبانی

هرسال چند بار میان مردم افغانستان نام مادر و زن سر زبان‌ها می‌افتد و گروه بزرگی از هموطنان ما به مناسبت‌هایی از مقام مادران و زنان تجلیل می‌کنند. برخی از این مناسبت‌ها محلی و مذهبی و تعدادی جهانی‌اند. دو روز قبل نیز مقام مادر در رسانه‌ها تجلیل شد و کسانی پیام‌های مهر و شکرگزاری به مادران و زنان خانواده خود ارسال کردند. قبل از طالبان به این مناسبت‌ها کمپین‌های عمومی نیز انجام می‌شد و در تلویزیون‌ها، ادارات و نهادها به ارتباط وضعیت زنان و محرومیت‌های‌شان صحبت و اطلاع‌رسانی صورت می‌گرفت. در عمل نیز گام‌هایی برای تأمین حقوق زنان و کاهش محرومیت‌های آنان به خصوص جلوگیری از مرگومیر مادران هنگام بارداری و تولد طفل، برداشته شده بود. دسترسی مادران به امکانات طبی، به خصوص در مناطقی که طالبان نفوذ نداشتند، مرگومیر مادران را به‌طور قابل توجهی کاهش داده بود. تنظیم خانواده و ایجاد فاصله بین ولادت‌ها نیز در بخش‌هایی از جامعه رایج شده بود. تعلیم و ارتقای آگاهی زنان، ازدواج‌های اجباری را کاهش داده بود، سن ازدواج میان صدها هزار زنی که کار و تحصیل می‌کردند بالا رفته بود و آنان در تشکیل خانواده‌های سالم‌تر و تواناتر، نقش مهم بازی می‌کردند.

با گذشت زمان، افزایش این گروه از زنان و خانواده‌ها تأثیر سازنده و الگوبخش در جامعه بر جای می‌گذاشت و امید می‌رفت که کشور از معضلات پرهزینه و موانع بسیاری که عقب‌ماندگی را بر زنان و از آن طریق بر کل جامعه تحمیل می‌کرد، به‌تدریج نجات یابد. اما برگشت طالبان، آن امید را برای مدت نامعلومی نقش برآب کرده و اکنون مادران رسماً به گروگان گرفته شده‌اند و طالبان جایگاه بردگان جنسی و ماشین‌های چوچه‌کشی را برای آنان معرفی کرده‌اند. تمام چیزهایی را که به مادران استقلال و آگاهی لازم برای مدیریت زندگی شخصی، خانوادگی و اجتماعی می‌دهد، حذف کرده‌اند. وزارت امور زنان را لغو کرده و جایش را به نهادی که مأموریت اصلی‌اش اجرای محدودیت بر زنان است، سپرده‌اند. تعلیم، تحصیل و کار زنان را که در تقویت مادی و معنوی مادران نقش حیاتی دارند، ضد

امارتی و ناجایز عنوان کرده‌اند. توزیع امکانات صحی که زنان را در تنظیم خانواده و ایجاد فاصله میان ولادت‌ها یاری می‌رساند، منع کرده‌اند. در نتیجه این سیاست‌ها، مادران با محرومیت‌های کم‌سابقه و وضعیت دردناکی مواجه شده‌اند که زندگی آنان را کوتاه و پر از درد و رنج‌های بسیار می‌کند.

در شرایطی که کشور با بحران‌های اداری، اقتصادی و محیط‌زیستی مواجه است، ازدواج‌های اجباری و زود هنگام تشویق می‌گردد و هر روز بر تعداد کودکان گرسنه و فاقد امکانات افزوده می‌شود. این‌گونه، حاکمیت طالبان زنجیره عقب‌ماندگی، بی‌تعلیمی، فقر و بیماری را بر تن جامعه بی‌دفاع ما پیچانده است که مادران قربانی اصلی آن‌اند. در نزدیک به دو سال اخیر اعتراضات بسیاری علیه سیاست‌های ضد زن طالبان شده است. گروهی از زنان با اعتراضات شجاعانه و بیرون شدن به جاده‌ها، الهام‌بخش شدند. اعتراضات آشکار و پنهان در سراسر کشور و حتا مناطق دور افتاده‌ای که سال‌ها در چنگ طالبان بوده است، دیده شد. آنانی که به رسانه‌ها دسترسی داشتند، تلاش‌هایی برای بلند کردن صدای زنان کردند. برخی نهادهای خارجی نیز گزارش‌ها و اعتراضاتی داشته‌اند. اما تا کنون نه‌تنها گشایشی به وجود نیامده، بلکه گروه طالبان دایم حلقه را بر زندگی زنان تنگتر کرده است. با این وضعیت، حتا اگر هیچ دلیل دیگری بر زشتی حاکمیت طالبان و ضرورت مبارزه با آن وجود نداشته باشد، نجات زنان از زندانی که امارتش نام گذاشته‌اند، برای همه، به خصوص آنانی که مادران، خواهران، دختران و همسران‌شان را دوست دارند، مبارزه علیه طالب را الزامی می‌سازد.